

II

(Retsakter hvis offentliggørelse ikke er obligatorisk)

RÅDET

RÅDETS DIREKTIV 92/112/EØF

af 15. december 1992

om fastsættelse af nærmere regler for harmonisering af programmer for nedbringelse af forureningen fra affald fra titandioxidindustrien med henblik på at bringe den til ophør

RÅDET FOR DE EUROPÆISKE
FÆLLESSKABER HAR —

under henvisning til Traktaten om Oprettelse af Det Europæiske Økonomiske Fællesskab, særlig artikel 100 A,

under henvisning til forslag fra Kommissionen (⁽¹⁾),

i samarbejde med Europa-Parlamentet (⁽²⁾),

under henvisning til udtalelse fra Det Økonomiske og Sociale Udvalg (⁽³⁾), og

ud fra følgende betragtninger:

Rådets direktiv 89/428/EØF af 21. juni 1989 om fastsættelse af nærmere regler for indbyrdes tilnærmelse af programmer for nedbringelse af forureningen fra affald fra titandioxidindustrien med henblik på at bringe den til ophør (⁽⁴⁾) blev ophævet af Domstolen ved dom af 11. juni 1991 (⁽⁵⁾) som følge af anvendelse af et forkert retsgrundlag;

det retlige tomrum, som er opstået med ophævelsen af nævnte direktiv, kan have negativ indflydelse på såvel miljøet som konkurrenceforholdene i titandioxidsektoren; den materielle situationen, som det annullerede direktiv havde skabt, bør genoprettes;

hvis medlemsstaterne har truffet de nødvendige foranstaltninger for at efterkomme nævnte direktiv, behøver de ikke at vedtage nye foranstaltninger i medfør af dette

direktiv, dersom de foranstaltninger, der allerede er truffet, er i overensstemmelse med dette;

formålet med dette direktiv er en indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes bestemmelser om produktionsforholdene for titandioxid, således at konkurrencen mellem sektorens forskellige producenter ikke længere forvrides, og der sikres miljøbeskyttelse på et højt niveau;

for industrianlæg, der eksisterede den 20. februar 1978, skal medlemsstaterne i overensstemmelse med Rådets direktiv 78/176/EØF af 20. februar 1978 om affald fra titandioxidindustrien (⁽⁶⁾), særlig artikel 9, udarbejde programmer for gradvis nedbringelse af forureningen fra affald fra disse anlæg med henblik på at bringe den til ophør;

i disse programmer fastsættes de generelle mål for nedbringelse af forureningen fra flydende, fast og luftformigt affald, som skulle nås pr. 1. juli 1987; programmerne skal fremsendes til Kommissionen, således at denne kan forelægge Rådet egnede forslag om harmonisering af disse programmer for så vidt angår nedbringelse af forureningen med henblik på at bringe den til ophør og forbedre konkurrencevilkårene for titandioxidindustrien;

for at beskytte vandmiljøet bør dumpning af affald og udledning af visse typer affald, særlig fast og stærkt syreholdigt affald, forbydes og udledningen af andre typer affald, særlig svagt syreholdigt og neutraliseret affald, gradvis nedbringes;

de gamle industrianlæg bør anvende hensigtsmæssig teknik til behandling af affald, således at målene nås inden for de fastsatte frister;

installation af sådan teknik til behandling af svagt syreholdigt og neutraliseret affald fra visse anlæg kan

(⁽¹⁾) EFT nr. C 317 af 7. 12. 1991, s. 5.

(⁽²⁾) EFT nr. C 94 af 13. 4. 1992, s. 158 og
EFT nr. C 305 af 23. 11. 1992.

(⁽³⁾) EFT nr. C 98 af 21. 4. 1992, s. 9.

(⁽⁴⁾) EFT nr. L 201 af 14. 7. 1989, s. 56.

(⁽⁵⁾) Dom af 11. juni 1991, sag C 300/89, Kommissionen mod Rådet (endnu ikke offentliggjort).

(⁽⁶⁾) EFT nr. L 54 af 25. 2. 1978, s. 19. Direktivet er senest ændret ved direktiv 83/29/EØF (EFT nr. L 32 af 3. 2. 1983, s. 28).

medføre tekniske og økonomiske vanskeligheder; medlemsstaterne bør derfor kunne udsætte gennemførelsen af disse bestemmelser på betingelse af, at der udarbejdes og forelægges Kommissionen et program for effektiv nedbringelse af forureningen; hvis medlemsstaterne har særlige vanskeligheder, skal Kommissionen kunne forlænge de relevante tidsfrister;

med hensyn til udledning af visse typer affald bør medlemsstaterne kunne anvende kvalitetsmålsætninger, der er fastsat på en sådan måde, at resultaterne i alle henseender svarer til dem, der opnås ved hjælp af grænseværdier; denne overensstemmelse skal påvises i et program, der skal forelægges Kommissionen;

uden tilsidesættelse af de forpligtelser, der påhviler medlemsstaterne i henhold til Rådets direktiv 80/779/EØF af 15. juli 1980 om grænseværdier og vejledende værdier for luftkvaliteten med hensyn til svovldioxid og svævestøv ⁽¹⁾, og Rådets direktiv 84/360/EØF af 28. juni 1984 om bekæmpelse af luftforurening fra industrianlæg ⁽²⁾, bør luftkvaliteten beskyttes ved fastsættelse af passende emissionsnormer for luftformige udledninger fra titandioxidindustrien;

for at kontrollere den effektive gennemførelse af foranstaltningerne bør medlemsstaterne føre tilsyn med hver enkelt virksomheds faktiske produktion;

alt affald fra titandioxidindustrien bør, hvor det er teknisk og økonomisk muligt, undgås eller genanvendes, og genanvendelse eller bortskaffelse af sådant affald bør ske uden risiko for menneskers sundhed eller for miljøet;

bestemmelserne i dette direktiv griber ikke ind i medlemsstaternes ret til at opretholde eller vedtage strengere bestemmelser til beskyttelse af miljøet på det område, der er omfattet af direktivet —

UDSTEDT FØLGENDE DIREKTIV:

Artikel 1

I overensstemmelse med artikel 9, stk. 3, i direktiv 78/176/EØF fastsættes i nærværende direktiv de nærmere regler for harmonisering af programmer for nedbringelse af forureningen fra affald fra eksisterende industrianlæg med henblik på at bringe den til ophør og for at forbedre konkurrencevilkårene for titandioxidindustrien.

⁽¹⁾ EFT nr. L 229 af 30. 8. 1980, s. 30. Direktivet er senest ændret ved direktiv 89/427/EØF (EFT nr. L 201 af 14. 7. 1989, s. 53).

⁽²⁾ EFT nr. L 188 af 16. 7. 1984, s. 20.

Artikel 2

1. I dette direktiv forstås

a) for så vidt angår sulfatprocessen:

— ved »fast affald«:

— uopløselige malmrester, som ikke reagerer med svovlsyre under fremstillingsprocessen

— jernvitriol, dvs. krystalliseret ferrosulfat ($\text{FeSO}_4 \cdot 7\text{H}_2\text{O}$)

— ved »stærkt syreholdigt affald«:

— moderlud, der opstår i filtreringsfasen efter hydrolyse af titanylsulfatopløsningen. Hvis sådan moderlud bringes i forbindelse med svagt syreholdigt affald, som samlet indeholder over 0,5 % fri svovlsyre samt forskellige tungmetaller ⁽²⁾, skal lud og affald tilsammen betragtes som stærkt syreholdigt affald

— ved »restprodukter fra affaldsbehandling«:

— filtrersalte, slam og flydende affald, der opstår ved behandling (koncentrering eller neutralisering) af stærkt syreholdigt affald, og som indeholder forskellige tungmetaller, men ikke neutraliserede og filtrerede eller dekanterede restprodukter, som kun indeholder spor af tungmetaller, og som inden enhver fortynding har en pH-værdi på over 5,5

— ved »svagt syreholdigt affald«:

— vaskevand, kølevand og kondensater samt andet slam og flydende affald, der ikke er omfattet af ovennævnte definitioner, og som indeholder højst 0,5 % fri svovlsyre

— ved »neutraliseret affald«:

— væsker, som har en pH-værdi på over 5,5, som kun indeholder spor af tungmetaller, og som fremstilles direkte ved filtrering eller dekantering af stærkt eller svagt syreholdigt affald efter behandling med henblik på at reducere syreindholdet og indholdet af tungmetaller

— ved »støv«:

— støv af en hvilken som helst art, der hidrører fra produktionsanlæg, herunder navnlig malm- og pigmentstøv

⁽²⁾ Stærkt syreholdigt affald, der er blevet fortyndet, indtil det indeholder højst 0,5 % fri svovlsyre, er ligeledes omfattet af denne definition.

— ved »SO_x«:

- luftformigt svovldioxid og svovltrioxid, der hidrører fra de forskellige trin i fremstillingsprocessen og de interne affaldsbehandlingsprocesser, herunder også syreblærer

b) for så vidt angår chloridprocessen:

— ved »fast affald«:

- uopløselige malmrester, som ikke reagerer med chlor under fremstillingsprocessen
- metalchlorid og metalhydroxid (filterstof), der opstår i fast form ved fremstillingen af titantetrachlorid
- koksrester, som opstår ved fremstillingen af titantetrachlorid

— ved »stærkt syreholdigt affald«:

- affald, der indeholder over 0,5 % fri saltsyre samt forskellige tungmetaller ⁽¹⁾

— ved »restprodukter fra affaldsbehandling«:

- filtrersalte, slam og flydende affald, der opstår ved behandling (koncentrering eller neutralisering) af stærkt syreholdigt affald, og som indeholder forskellige tungmetaller, men ikke neutraliserede og filtrerede eller dekanterede restprodukter, som kun indeholder spor af tungmetaller, og som inden enhver fortynding har en pH-værdi på over 5,5

— ved »svagt syreholdigt affald«:

- vaskevand, kølevand og kondensater samt andet slam og flydende affald, der ikke er omfattet af ovennævnte definitioner, og som indeholder højst 0,5 % fri saltsyre

— ved »neutraliseret affald«:

- væsker, som har en pH-værdi på over 5,5, som kun indeholder spor af tungmetaller, og som fremstilles direkte ved filtrering eller dekantering af stærkt eller svagt syreholdigt affald efter behandling med henblik på at reducere surheden og indholdet af tungmetaller

— ved »støv«:

- støv af en hvilken som helst art, der hidrører fra produktionsanlæg, herunder navnlig malm-, pigment- og koksstøv

— ved »chlor«:

- gasformigt chlor, der hidrører fra de forskellige trin i fremstillingsprocessen

c) for så vidt angår sulfatprocessen eller chloridprocessen:

— ved »dumpning«:

- enhver forsætlig udledning i indre overfladevande, indre kystfarvande, territorialfarvande eller i åbent hav af stoffer og materialer fra skibe og luftfartøjer ⁽²⁾.

2. De udtryk, der er defineret i direktiv 78/176/EØF, har samme betydning i nærværende direktiv.

Artikel 3

Dumpning af alt fast affald, alt stærkt syreholdigt affald, alle restprodukter fra affaldsbehandling, alt svagt syreholdigt affald eller neutraliseret affald som defineret i artikel 2, er forbudt fra den 15. juni 1993.

Artikel 4

Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger for at sikre, at udledning af affald i indre overfladevande, indre kystfarvande, territorialfarvande og i åbent hav forbydes:

a) for så vidt angår fast affald, stærkt syreholdigt affald og restprodukter fra affaldsbehandling fra eksisterende industrianlæg, som anvender sulfatprocessen:

- fra den 15. juni 1993 i alle ovennævnte vandområder

b) for så vidt angår fast affald og stærkt syreholdigt affald fra eksisterende industrianlæg, som anvender chloridprocessen:

- fra den 15. juni 1993 i alle ovennævnte vandområder.

Artikel 5

Hvis en medlemsstat har alvorlige tekniske og økonomiske vanskeligheder ved at overholde den i artikel 4 fastsatte dato, kan Kommissionen give udsættelse, under forudsætning af, at den inden den 15. juni 1993 får forelagt et program for effektiv nedbringelse af udledningen af dette affald. Et sådant program skal føre til et endeligt forbud senest den 30. juni 1993.

⁽¹⁾ Stærkt syreholdigt affald, der er blevet fortyndet, indtil det indeholder højst 0,5 % fri svovlsyre, er ligeledes omfattet af denne definition.

⁽²⁾ Ved »skibe og luftfartøjer« forstås søgående fartøjer og luftbårne fartøjer af hvilken som helst art, herunder også luftpudefartøjer, selvdrevne og ikke selvdrevne fartøjer samt fastgjorte eller flydende platforme.

Senest tre måneder efter vedtagelsen af dette direktiv underrettes Kommissionen om sådanne tilfælde, som den skal høres om. Kommissionen underretter de øvrige medlemsstater herom.

Artikel 6

Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger for at sikre, at udledningen af affald nedbringes i overensstemmelse med følgende bestemmelser:

a) affald fra eksisterende industrianlæg, som anvender sulfatprocessen:

- svagt syreholdigt affald og neutraliseret affald nedbringes pr. 31. december 1993 i alle vandområder til en værdi på højst 800 kg samlet mængde sulfat pr. ton produceret titandioxid (dvs. svarende til de SO_4 -ioner, der findes i fri svovlsyre og i metalsulfater)

b) affald fra eksisterende industrianlæg, som anvender chloridprocessen:

- svagt syreholdigt affald, restprodukter fra affaldsbehandling og neutraliseret affald nedbringes pr. 15. juni 1993 i alle vandområder til følgende værdier for samlet mængde chlorid pr. ton produceret titandioxid (dvs. svarende til de Cl_1 -ioner, der findes i fri saltsyre og i metalchlorider):

— 130 kg, når der anvendes naturligt rutil

— 228 kg, når der anvendes syntetisk rutil

— 450 kg, når der anvendes slagge.

Såfremt virksomheden anvender mere end én type malm, gælder værdierne i forhold til mængden af de anvendte malmtyper.

Artikel 7

Undtagen for så vidt angår indre overfladevande kan medlemsstaterne forlænge den i artikel 6, litra a), anførte frist til senest den 31. december 1994, hvis større tekniske og økonomiske vanskeligheder kræver det, og på den betingelse, at der senest den 15. juni 1993 forelægges Kommissionen et program for effektiv nedbringelse af udledningen af dette affald. Et sådant program skal gøre det muligt at nå følgende grænseværdi pr. ton produceret titandioxid på den angivne dato:

— svagt syreholdigt affald og neutraliseret affald: 1 200 kg den 15. juni 1993

— svagt syreholdigt affald og neutraliseret affald: 800 kg den 31. december 1994.

Senest tre måneder efter vedtagelsen af dette direktiv underrettes Kommissionen om sådanne tilfælde, som den skal høres om. Kommissionen underretter de øvrige medlemsstater herom.

Artikel 8

1. For så vidt angår kravene i artikel 6 kan medlemsstaterne vælge at anvende kvalitetsmål med dertil passende grænseværdier på en sådan måde, at de har samme virkninger med hensyn til miljøbeskyttelse og modvirkning af konkurrenceforvridning som de i dette direktiv fastsatte grænseværdier.

2. Hvis en medlemsstat vælger at anvende kvalitetsmål, forelægger den Kommissionen et program⁽¹⁾, der viser, at foranstaltningernes virkninger med hensyn til miljøbeskyttelse og modvirkning af konkurrenceforvridning svarer til virkningen af grænseværdierne på de tidspunkter, hvor disse grænseværdier anvendes i overensstemmelse med artikel 6.

Dette program forelægges Kommissionen mindst seks måneder før medlemsstaten agter at anvende kvalitetsmålene.

Kommissionen vurderer programmet efter fremgangsmåderne i artikel 10 i direktiv 78/176/EØF.

Kommissionen underretter de øvrige medlemsstater herom.

Artikel 9

1 Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger for at sikre, at udledningerne i luften nedbringes i overensstemmelse med følgende bestemmelser:

a) for så vidt angår eksisterende industrianlæg, som anvender sulfatprocessen:

i) nedbringes udledningerne for så vidt angår støv pr. 31. december 1993 til en værdi på højst 50 mg/Nm^3 ⁽²⁾ fra større kilder og højst 150 mg/Nm^3 ⁽²⁾ fra andre kilder ⁽³⁾;

ii) nedbringes udledningerne for så vidt angår SO_x , der hidrører fra forbrændings- og kalcinerings-trinnet ved fremstilling af titandioxid, pr. 1. januar 1995 til en værdi på højst 10 kg SO_2 -ækvivalenter pr. ton produceret titandioxid

⁽¹⁾ Disse oplysninger gives i henhold til artikel 14 i direktiv 78/17/EØF eller separat, hvis omstændighederne kræver det.

⁽²⁾ Kubikmeter ved en temperatur på 273 K og et tryk på 101,3 KPa.

⁽³⁾ Medlemsstaterne underretter Kommissionen om de mindre kilder, der ikke er omfattet af deres målinger.

- iii) skal medlemsstaterne kræve, at der installeres midler til at forhindre emissionen af syreblærer
 - iv) må anlæg til koncentration af affaldssyrer ikke udlede mere end 500 mg/Nm³ SO_x beregnet som SO₂-ækvivalenter ⁽¹⁾
 - v) skal anlæg til brænding af salte, der er frembragt ved affaldsbehandling, råde over den bedste, tilgængelige teknologi, der ikke medfører urimelige omkostninger, med henblik på at nedbringe SO_x-emissionerne
- b) for så vidt angår eksisterende industrianlæg, som anvender chloridprocessen:
- i) nedbringes udledningerne for så vidt angår støv pr. 15. juni 1993 til en værdi på højst 50 mg/Nm³ ⁽²⁾ fra større kilder og på højst 150 mg/Nm³ ⁽²⁾ fra andre kilder ⁽³⁾
 - ii) nedbringes udledningerne for så vidt angår chlor pr. 15. juni 1993 til en daglig gennemsnitskoncentration på højst 5 mg/Nm³ ⁽⁴⁾ og må ikke overstige 40 mg/Nm³ på noget tidspunkt.

2. Bestemmelserne i dette direktiv berører ikke direktiv 80/779/EØF.

3. Kontrolproceduren for referencemålinger for udledning af SO_x i atmosfæren er beskrevet i bilaget.

Artikel 10

Medlemsstaterne kontrollerer de i artikel 6, 8 og 9 anførte værdier og den deri foreskrevne nedbringelse i forhold til hvert anlægs faktiske produktion.

Artikel 11

Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger for at sikre, at alt affald fra titandioxidindustrien og

navnlig affald, som er omfattet af forbud mod udledning eller dumpning i vand eller udledning i luften

— begrænses mest muligt eller genanvendes, hvis dette er teknisk og økonomisk muligt

— genanvendes eller bortskaffes, hvis dette kan ske uden risiko for menneskers sundhed eller fare for miljøet.

Det samme gælder affald, som opstår ved genanvendelse eller behandling af ovennævnte affald.

Artikel 12

1. De medlemsstater, som endnu ikke har truffet de foranstaltninger, der er nødvendige for at efterkomme dette direktiv, sætter dem i kraft senest den 15. juni 1993. Medlemsstaterne underretter straks Kommissionen om de nationale bestemmelser, de har vedtaget for at efterkomme dette direktiv.

Når medlemsstaterne vedtager disse bestemmelser, skal de indeholde en henvisning til dette direktiv, eller de skal ved offentliggørelsen ledsages af en sådan henvisning. De nærmere regler for denne henvisning fastsættes af medlemsstaterne.

2. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen teksten til de nationale retsforskrifter, som de udsteder på det område, der er omfattet af dette direktiv.

Artikel 13

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

Udfærdiget i Bruxelles, den 15. december 1992.

På Rådets vegne

M. HOWARD

Formand

⁽¹⁾ Med hensyn til nye koncentrationsprocesser kan Kommissionen godkende en anden værdi, hvis medlemsstaterne kan påvise, at de ikke råder over teknikker, der gør det muligt at nå denne standard.

⁽²⁾ Kubikmeter ved en temperatur på 273 K og et tryk på 101,3 KPa.

⁽³⁾ Medlemsstaterne underretter Kommissionen om de mindre kilder, der ikke er omfattet af deres målinger.

⁽⁴⁾ Det anslås, at disse værdier svarer til et maksimum på 6 g/ton produceret titandioxid.

*BILAG***Kontrolprocedure for referencemålinger for udledning af luftformigt SO_x**

Mængderne af SO₂ og SO₃ samt syreblærer i SO₂-ækvivalenter, som udledes fra bestemte anlæg, beregnes på grundlag af det luftvolumen, der udledes under de specifikke operationer, og det gennemsnitlige målte indhold af SO₂ og SO₃ i denne periode. Bestemmelsen af luftstrømmen og indholdet af SO₂ og SO₃ skal foretages under samme temperatur- og fugtighedsforhold.
